Момчето с крака като светкавици

Сали Гарднър

Илюстрации Лидия Кори

На Лидия с цялата моя любов

The Boy With the Lightning Feet
Text © Sally Gardner 2006
Illustrations © Lydia Corry 2006
All right reserved
2013, Orion Children's Books
a division of the Orion Publishing Group Ltd

Момчето с крака като светкавици
© Издателство „Фют“
Превод Екатерина Митренцева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-030-6

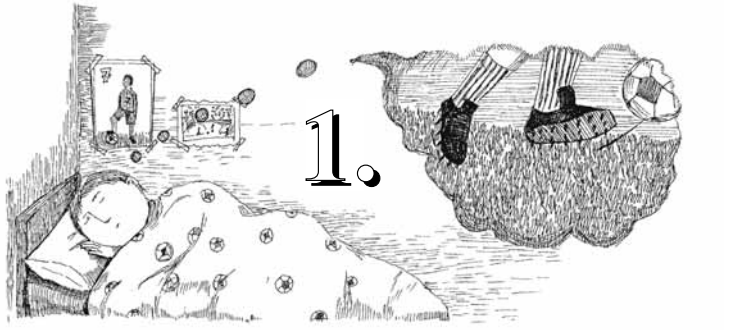

1.

Тими Туинкъл беше порядъчно закръглен. Неговата голяма любов беше футболът, а голямата му мечта беше да играе футбол. Но Тими нямаше нищо общо със спорта. Всъщност той си знаеше, че не може да прави нищо друго, освен да яде.

Онова, което Тими Туинкъл не знаеше, беше, че в краката му се крие истинска магия.

Не през целия си живот Тими беше дебел. Всичко започна, след като баба му внезапно умря, докато купувала семенца за птици в магазина за храна на животни. След това, като гръм от ясно небе, майка му, която винаги беше разчитала на дядо му и на баба му да ú помагат да се грижи за Тими, реши да зареже всичко и да започне нов живот в Испания. В интерес на истината, тя не каза, че ще направи това. Просто каза на дядо Туинкъл, че отива на почивка, за да събере тен.

– Нали знаеш, тате – каза тя на дядото на Тими, – когато се появи Тими, бях просто едно дете и още не съм си поживяла.

– Аха – отвърна дядото на Тими, който напоследък се беше отказал да говори с изречения и казваше само „да“ и „не“, като каубоите в старите филми, които двамата с внука му обичаха да гледат по телевизията.

– Значи нямаш нищо против да се грижиш сам за Тими седмица-две? – попита майка му и обърна табелката на вратата на сладкарското магазинче от „Отворено“ на „Затворено“.

– Не – отвърна дядото.

– Като направя това, което съм си навила на пръста, ще се върна и тогава може пак да отворим сладкарницата – обеща майка му.

Това беше всичко. Тя облече розовия си потник с бляскави нишки в плата и замина към аерогарата с еднопосочен билет.

Когато минаха две седмици и майка му не се върна, Тими усети, че е страшно гладен. Година след като тя замина, той усещаше постоянен глад и след две години беше едно много дебело момче. Беше открил, че храната запълва зейналата празнина, в която някога имаше уютно и топло чувство на обич и безопасност.

Тогава Тими беше на седем. Майка му му беше изпратила всичко на всичко три пощенски картички. В първата пишеше: „Ще ми се да си тук, ще ти хареса“, във втората пишеше, че работи в тапас бар*, а в третата му съобщаваше, че се омъжва. Тими сложи картичките в кутия за обувки заедно с матадорската шапка, която му беше пратила, и с една снимка от сватбата ѝ. Всеки път, щом помислеше за майка си, той изпитваше глад.

* Бар, в който питиетата се поднасят заедно с тапас – малки порции храна (мезета), характерни за Испания

2.

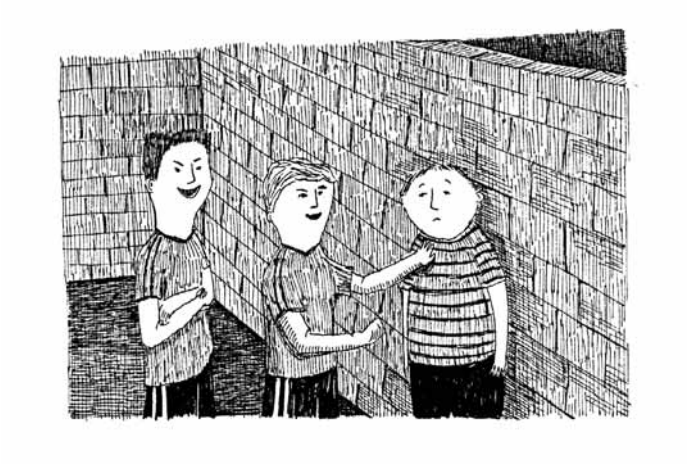

Тормозът започна във втори клас, когато в училище „Хай Хоуп“ дойде Мики Морис, когото всички наричаха Мики Лоса. Положението не се промени и в трети клас. Всички се страхуваха от Мики Лоса. Той вкарваше най-много голове и беше училищната футболна звезда. Мики обичаше да се перчи и да мисли за себе си като за тайното оръжие на „Хай Хоуп“.

След това стана по-лошо. Стана много, много по-лошо, след като в четвърти клас в класа дойде и Фреди Хамър. Двамата с Мики Лоса се съюзиха срещу Тими, непрекъснато му се подиграваха и го караха да се чувства самотен и нещастен.

Тими по цял ден мечтаеше да е където и да е, само не и в училище. Мечтаеше за това през всички часове и скоро започна да изпитва трудности с уроците. Той се ужасяваше от междучасията, когато Фреди Хамър и Мики Лоса го притискаха до оградата на училището, удряха го с юмруци, щипеха го и го ритаха, а после му подлагаха крак и го наричаха Тим Тъпака или Дебелан Шишколан.

Тими два пъти дори избяга от училище и макар че не беше разрешено, отиде до канала близо до старото футболно игрище – не-

използвано от години и обрасло с бурени и трънаци. Там изяде обяда си и започна да си измисля истории за това, как вкарва гол за Англия. Изяде и шоколадите, които си беше купил с джобните си пари, и зачака с нетърпение следобеда, когато можеше да се прибере при дядо си и домашно направената торта.

У дома Тими никога не разказваше какво става в училище. Не можеше, защото неприятностите му имаха нужда от нещо повече от обичайните „не“-та и „да“-та на дядо му.

Изглеждаше, че нещата ще стават все по-зле, докато един ден Тими не намери стар албум със снимки. Тогава всичко се промени.

3.

Дядото на Тими беше пекар и преди правеше хляба и всички сладкиши, които се продаваха в сладкарското магазинче на баба му. Сега бабата и майката на Тими, която също работеше в сладкарницата, вече ги нямаше. Сладкарницата беше затворена, но дядо му все още запълваше дните си с правене на торти. Това беше единственото нещо, което дядо Туинкъл знаеше как да прави. Бедата беше там, че имаше само един клиент и този клиент беше Тими Туинкъл, а единственото нещо, от което Тими нямаше нужда, беше ядене на торти.

Всеки ден Тими си мечтаеше за мига, в който ще отвори входната врата и ще вдъхне сладкия аромат на печени сладкиши, изпълнил цялата къща. Дядо му ще сервира вечерята – домашни кифлички, гарнирани изобилно с бита домашна сметана, собственоръчно направен конфитюр от ягоди, следван от пандишпан, който изглеждаше пълен с любов и поръсен с надежда.

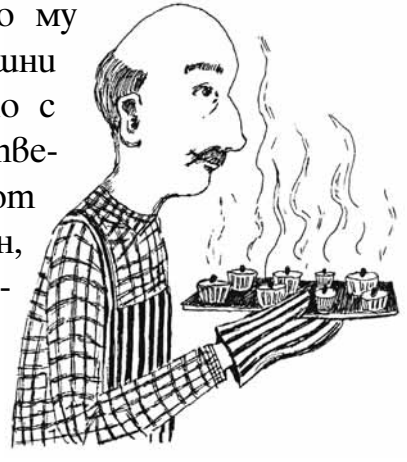

Тими и дядо му никога не говореха много. Дори Шериф, папагалът, мълчеше. Той беше сърцето и душата на сладкарничката, посрещаше клиентите с „Как си, каубой? Върза ли коня си?“, и това караше всички да се смеят от сърце. Но след погребението на баба Туинкъл той също спря да говори и сега отказваше да изкряка дори и една думица.

– Може би ще проговори, ако отворим отново сладкарницата – каза един ден Тими.

– Да – отвърна дядо му.

Така или иначе, сладкарското магазинче остана затворено. Шериф се отказа да прелита вечер във всекидневната и кацнал на рамото на дядото, да гледа старите каубойски филми. Вместо това той прекарваше повечето време с глава под крилото, кацнал на пръчицата си в пустия магазин.

– Мислиш ли, че е добре? – попита Тими, когато перата на Шериф започнаха да падат.

– Не – отвърна дядо му.

– Прилича повече на оскубано пиле, отколкото на папагал – отбеляза Тими.

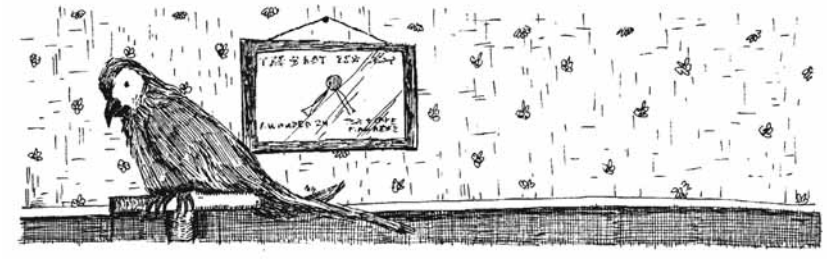

– Да – отговори дядо му.

– Дали не трябва да го заведем при ветеринар? – предложи Тими.

– Да – съгласи се дядо му, сложи Шериф в кафеза и тръгна за града със своя „Морис Минор“.

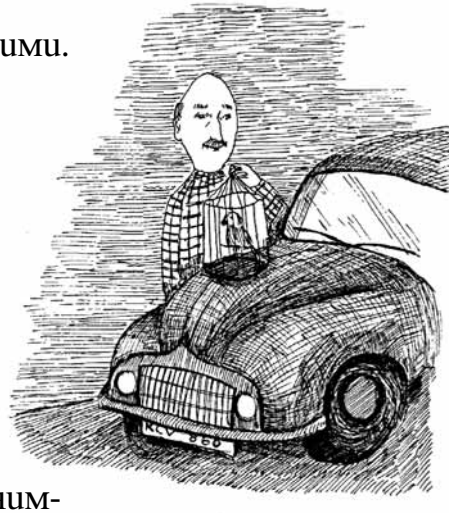

Именно тогава Тими го забеляза – стар албум за снимки, върху който досега беше стоял кафезът. Корицата му беше покрита с дебел слой прах, но вътре снимките бяха като нови. На всичките беше един и същ млад мъж. На някои снимки той беше с дълги и извити нагоре мустаци, облечен в старомодни дрехи, с кожени обуща с връзки, стъпил с единия си крак върху футболна топка. На Тими най-много му харе-

са снимката, на която съотборниците му носеха младия мъж на раменете си. Той се усмихваше с широка лъчезарна усмивка, а в ръцете си държеше голяма купа. На обратната страна пишеше „Шампионска лига на Света Ана, победител за 1912“.

Скоро дядото на Тими се върна с Шериф. Папагалът не беше в добро настроение и кацна намусено на пръчката си.

– А сега добре ли е? – попита Тими.

– Да. Не – отвърна дядо му.

Той върна кафеза на мястото му и седна в любимото си кресло. Неизвестно защо, кафезът се заклати нестабилно и дядото го погледна, мъчейки се да разбере какво не е наред.

– Мисля, че трябва да подложиш това отдолу – каза Тими и подаде албума на дядо си.

– Да – кимна дядото.

– Разгледах го – продължи Тими. – Всички снимки са футболни. Може ли да го задържа?

– Да – съгласи се дядото и вместо албума сложи под кафеза един стар каталог на военноморския флот.

– Кой е той, дядо? – показа Тими снимката на младежа. – Някой важен човек ли е?

Дядо му сложи очилата си и погледна снимката.

– Да – отвърна той.

Тими усети как стомахът му се сви от вълнение.

– Щом е така, ти познаваш ли го тогава? – продължи да пита той.

– Не – отвърна дядо му.

– Иска ми се да знам кой е той – каза Тими, гледайки албума, без да очаква отговор.

Беше свикнал дядо му да не говори. Знаеше, че ако иска да разбере кой е младежът на пожълтялата снимка, трябва просто да зададе няколко въпроса, на които може да се отговори с „да“ или с „не“.

И именно тогава дядо му проговори – нещо, което не беше правил от много дълго време.

– Това е Върнън, прапрачичото на баба ти. Наричали са го Светкавичните крака.

Тими зяпна от удивление. Това, помисли си той, бяха повече от няколко думи. Това беше цяло изречение.

